

Aaret, spiller saa ringe en Rolle, at man ligefrem kan sætte sig hen og regne ud, hvor mange Aar det ad denne Vej vil være at fordrive Mortensen fra Anstalten.

Den eneste Vej, der som sagt efter min Mening er at gaa, er en Forhandling med Bestyrelsen om Statens Overtagelse af Anstalterne, og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds opfordrede mig jo til at indlede en saadan Forhandling. Jeg kunde derom fristes til at bruge et Ord, som en Hofmand en Gang brugte overfor Ludvig den 14de, som fremsatte et Ønske overfor ham. Han svarede da: Hvis det er muligt, saa er det allerede sket; hvis det er umuligt, skal jeg gøre det straks. Dette er muligt og er altsaa allerede sket. Jeg er allerede for længe siden kommen i Forhandling med Bestyrelsen for disse Anstalter om en eventuel Overtagelse af Staten, men ganske vist har det, saavidt jeg har forstaaet det rigtigt, i alt Fald til at begynde med fra Bestyrelsens Side været en Forudsætning, at naar Staten overtog Anstalterne, vilde man, da nu en Gang Anstalterne ere anerkendte med Mortensen som Leder, ogsaa beholde Mortensen. Men det er ikke min Mening; det har jeg sagt her baade ved første og anden Behandling, at naar jeg skulde ansætte en Forstander i en Statsstilling, vilde jeg ikke ansætte Mortensen; og altsaa, den Dag, da Anstalterne maatte komme til at gaa over til Staten, vilde Mortensens Periode derude være forbi, hvad man nu end vil sige for eller imod den. Men naturligvis burde man, da han jo har været der saa længe, skille sig af med ham paa en ordentlig og anstændig Maade.

Saadanne Forhandlinger ere, som sagt, allerede forlængst begyndte, og jeg skal meget gerne forsøge, om jeg kan finde en Ordningsmaade, for saa vidt jeg faar det bestemte Indtryk, at jeg til den Ordningsmaade, jeg maatte kunne finde, vil kunne opnaa Finansudvalgets og Rigsdagens Tiltræden. Jeg vilde meget nødig have, at det skulde gaa mig i denne Sag ligesom med Forbudet imod Børns Tobaksrygning. Jeg skal derfor henstille til det høje Ting at stemme imod Forslaget om Bevillingens Nedsættelse og ligeledes henstille at stemme imod Forslaget om en Anmærkning, hvori jeg bemyndiges til at optage en Forhandling om Overtagelse af disse Anstalter, det sidste, dels fordi en saadan Forhandling allerede er optagen, og det altsaa er bagefter at bemyndige mig til at optage den, og dels fordi Ministeren jo ikke behøver nogen Bemyndigelse af Rigs-

dagen for at forhandle med Bestyrelsen om dette Spørgsmaal.

Ved Nr. 230, hvor der er Tale om Indretning af et brandfrit Rum, bemærkede den ærede Ordfører, at dette ikke burde indskrænkes til at være et Skab, men det burde være et Værelse, hvori der kunde arbejdes. Jeg har ikke dette Spørgsmaal aldeles præsent; men medens jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at Forslaget under Nr. 239, hvor der er Tale om en Bevilling paa 2,000 Kr., angaar et helt Værelse, er jeg ikke helt sikker paa, at et saadant kan faas i Helsingør for 1,150 Kr. Jeg skal imidlertid beflicte mig det bedste derpaa.

En særlig Tak vil jeg rette til det ærede Udvalg, fordi det har tiltraadt Ændringsforslag under Nr. 235 om en Bevilling paa 125,000 Kr. som Tilskud til Foreningen „Fængselshjælpen“ til Oprettelse og Indretning af en Anstalt til Optagelse af unge Mennesker. Jeg maa dog der lige overfor den ærede Ordfører sige, at om jeg end ikke har dette Selskab „Fængselshjælpen“s Pengeforhold i nogen øjeblikkelig Erindring, kan det dog ikke være rigtigt, at dette Selskab væsentlig lever paa Statens Bekostning. Thi det har jeg i min Erindring, at der gennem mig til dette Selskab er vandret frivillige Bidrag paa 1—200,000 Kr. i den Tid, Selskabet har eksisteret, og deraf i det forløbne Aar henved 100,000 Kr.

Forslaget under Nr. 240 angaar en Bevilling paa 4,000 Kr. „Til Undersøgelse og Forsøg med Hensyn til Etablering af den saakaldte „Familieforplejning“ af sindssyge i Tilslutning til Statssindssygeanstalten ved Middelfart“. Dette gav det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) Anledning til at slaa sig for Brystet og sige: Vi her i Københavns Magistrat ere rigtignok anderledes Folk; vi sørge for, at vore sindssyge alle sammen kunne være paa vore Sindssygeanstalter. Jeg skal heroverfor gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at denne Tanke om „Familieforplejning“ af de sindssyge er noget, der ikke er opfundet her i Landet. Det er noget, som er opfundet i Udlandet, hvilket jeg jo antager allerede vil gøre det noget mere tiltrækkende for det ærede Medlem, og det er noget, som er opfundet og tiltraadt i Udlandet af de mest fremragende Læger paa Sindssygeplejens Omraade, idet man mener, at mange af de sindssyge have meget bedre af — naar man da kan finde de rigtige Familier og anbringe dem der, det